

A KÉSZ SZEPTEMBER 17-EI ÖSSZEJÖVETELÉRŐL

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége Józsefvárosi Csoportja az Ars Sacra keretében a templomban tartotta szeptemberi összejövetelét, amelyen Körösiné dr. Merk Hilda egyetemi adjunktus, a Széchenyi Társaság elnökségi tagja tartott előadást "A külön élet vágya" címmel, a Széchenyi emlékévként alkalmából arról, hogy értékelte Prohászka Ottokár Széchenyi Istvánt.

Prohászka Ottokár, katolikus egyházi író, a magyar keresztényszocializmus jelentős képviselője, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, Székesfehérvár tizenötödik püspöke 1858-ban született, 2 évvel Széchenyi István döblingi halála előtt.

Prohászka 25 kötetes életművet hagyott hátra. A 12. Ünnepek Emlékezések című kötetben az írókról és államférfiakról szóló fejezetben foglalkozik gróf Széchenyi István vallásosságával. Elméleteit a hit és a gyakorlat szempontjai köré csoportosítja. Szemben azokkal a véleményekkel, miszerint Széchenyi „mindenek fölé az anyagi érdeket helyezte”, Prohászka hangsúlyozza, hogy „szemügyre kell vennünk az élet összes értékeiben való konkrét állásfoglalását, s ugyancsak mikor lelki világot akarunk jellemezni, akkor azt nem egyes kijelentések általánosításával, hanem az öntudat nagy orientációinak kiemelésével kell megtennünk.” Vizsgálódásait Széchenyi naplójára alapozza. Eszerint Széchenyi gyakorlatiassága vallásos lelkülettel párosult, öntudataról megállapítja, hogy orientációja transzcendens, természet fölötti. Széchenyi megvalósult terveinek sora bizonyítja vallásos erkölcsi érzületének nemességét: a Lánchíd (amelyen soha nem ment át), a Magyar Tudományos Akadémia, a magyar nyelv művelésének otthona, a Nagycenki kastély épületgépészete, a Nemzeti Kaszinó a szakemberek számára, a Tisza szabályozása, a balatoni gőzhajózás, az Al-Duna szabályozása (ami segítette a kereskedelem fejlődését), írott művei (Hitel, Világ, Stádium, A lovakról, Magyar játékszínről (színházról), Selyemről stb.) Széchenyi szociális érzékenységét mutatja, hogy tevékenységével mindig a közjót szolgálta. Államférfiúi és reformátori tehetségét is kiemeli Prohászka. Széchenyi életművét Michelangelo-éhoz hasonlítja Prohászka: „Úgy vagyunk Széchenyi István egyéniségével, mint Michelangelo azon szobraival, melyek sugározzák ugyan a géniuszt, de nem készültek el egészen, s nem azért, mert a lélek s az inspiráció fogott ki, hanem azért, mert kifogyott a kő.”

Az előadás Németh László szép gondolatával fejeződött be, amely a Széchenyiről írt drámája végén hangzik el: "Minden ember lelke kápolna, Széchenyié székesegyház." Vermes Ágota

MÁGA KONCERT TEMPLOMUNKBAN

Izgalommal vártuk 7-én (sze) 186-kor Mága Zoltán hegedűművész játékonysági koncertjét templomunkban.

A misét követően a templomot pillanatok alatt megtöltötték az érdeklődők. 2 busszal is érkeztek vendégek: egy Pesterzsébetről, s egy, mely időszínton lakóit szállította hozzánk 80 km-ről. A hallgatóság figyelemmel kísérte a művészek készülődését, bízva megpillanthatják Mága Zoltán hegedűművészt.

Plébános atya 186-kor köszöntötte a művészeket, a kerület alpolgármester Asszonyát, és a közönséget, majd az egyik művész átnyújtott egy levelet, amelyben tudatta a szomorú tényt, hogy Mága Zoltán hegedűművész ma este nem lehet a körünkben. A levél tartalmát Tóni atya olvasta fel. Ebből pár sor

„Sajnálom, hogy személyesen nem tudom üdvözölni Önöket, mert ezekben a percekben egy másik szintén nagyon fontos eseményen kell jelen lennem. ... Ma este nagyra becsült és általam mélyen tisztelt barátaim szólnak majd hangszereinken keresztül Önökhöz, Szakcsi Lakatos Béla Kossuth-díjas zongoraművész, Kállai Ernő, hegedűművész és kvartettje, valamint Nyári

Károly zongoraművész, Nyári Edit, Nyári Aliz színvonalas, kiváló produkciói örömet szereznek Önöknek. ... Ígérem, hogy hamarosan egy újabb koncertet adok majd a Józsefvárosiak számára, és azon már én is itt leszek. ... A magam részéről ma azzal a felajánlással élek, hogy a Józsefvárosban élő, hátrányos helyzetű általános iskolás cigánygyerekek számára 3 millió forint értékben ajánlok fel iskolaszereket. Fontosnak tartom, hogy segítsük az iskolás gyermekek fejlődését, mert ők a jövő, rájuk építjük majd országunkat. Arra kérem a VIII. kerület önkormányzatát, a polgármestert, segítsenek megtalálni azokat az iskolákat, ahol a legnagyobb szükség van a segítségre. A ma esti adományokból támogatni kívánjuk a Beregszászi Ingyen konyhát."

Voltak, akik csalódottan elhagyták a templom falait, de akik maradtak, nem csalódtak, hiszen a vendég művészek kedves szavai és gyönyörű játékok sokakat maradásra késztetett. Nagyon gyönyörű és színvonalas élménnyel gazdagodhattunk, hiszen az énekesek, Nyári Edit és Nyári Aliz gyönyörű estői ruhában, csodás hanggal kápráztatták el a hallgatóságot. Kállai Ernő hegedűművész és kvartettje, Szakcsi Lakatos Béla Kossuth-díjas zongoraművész, Nyári Károly zongoraművész előadását sem fogjuk elfelejteni, hiszen a produkciójukkal minden résztvevő személyt elkápráztattak, amely által némileg könnyebb volt feledtetni Mága Zoltán hiányát. A koncerten 92 ezer Ft adomány gyűlt össze, amelyet plébános atya - kerek összegre kerekítve - eljuttatta a beregszászi ingyen konyha javára.

Mindenkinek hálásan köszönjük a nagylelkű adományt! Isten legyen velük minden áldott nap!
V.É.

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2016 SZEPTEMBERÉBEN

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseiket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Mint minden nyáron, idén is összegyűlt az egész család az idős házaspárnál, hogy együtt ünnepeljenek. Az összes leszármazóval és házas társaikkal együtt voltak vagy félszázan. Beszélgetés közben az egyik, már igencsak ősz hajú fiú megszólalt: „Csodálatos, hogy körülöttünk minden változik, csak ti ketten, drága szüleim, nem változtok. Mindig ilyenek voltatok, mint most: nyugodtak, derűsek, segítőkészek, minden iránt érdeklődők, sohasem idegesek. Mondjátok, hogy csináljátok ezt?” „Ti egy másik világban nőttetek fel és találtatok egymásra – vette át a szót egy másik gyerek –, a mai ember akármerre indulna, korlátokba ütközik, és nincs honnan segítséget kérnie, a mai ember kiszolgáltatott a politikának, a gazdaságnak, a betegségeknek, embertársai embertelenségének. Ezért a mai ember mindig ideges, nem lehet állandóan derűs, és jobb, ha óvatosan fogadja mások segítőkészségét is.” „Azért, ami igaz, az igaz – szólt közbe az egyik unoka, aki orvos lett –, a világ az utóbbi száz évben hatalmasat fejlődött! Sok betegséget sikerült legyőznünk, néhány óra alatt átrepüljük az óceánt, de már át sem kell repülnünk ahhoz, hogy élőben kövessük a másik kontinensen zajló eseményeket. Otthonról intézzük pénzügyeinket anélkül, hogy akárcsak egy bankót is a kezünkbe kellene vennünk. Én nem sírom vissza az ökrös szekeret, meg a petróleumlámpát. Arról nem a modern világ tehet, hogy mindig vannak, akik elégedetlenek, akiknek mindig más tetszene jobban, mint amit már elértünk.”

Ma a közvélekedés szerint a házasság intézménye válságban van. Valójában az ember van válságban, mert nem tud, és nem mer szabad lenni, képtelen elköteleződni. Hangulatok és ösztönök, a harsány média irányítják, fogyasztani és élvezkedni vágyik, ezért képtelen ajándékká válni. Egy férfi és egy nő elkötelezett, hűséges és kizárólagos házassági köteléke titok. Valódi misztérium, amit ketten élnek meg – hármában. Én, te és a Szeretet. Én, te és Isten. (vö. Ef 5,31–33)

Világunk sokféle, gyors és ellentmondásokkal terhes változásai közepette sokan elbizonytalanodnak. Vajon milyen útra lépjenek, hogyan alakítsák életüket, kapcsolataikat, merre irányítsák gyermekeiket? Ússzanak-e az árral, vagy merjenek bátran szembefordulni vele? Úgy látszik, hogy „sem az a társadalom, amelyben élünk, sem az, amely felé úton vagyunk, nem engedi meg a múlt modelljeinek és formáinak különbségtétel nélküli továbbélését. [...] A társadalmi struktúrák manapság azonban az antropológiai-kulturális változások következtében az embereket érzelmi és családi életükben sokkal kevésbé támogatják, mint a múltban.” (AL 32)

Idézetek fel olyan beszélgetéseket, amelyekben az előttek járó generációhoz tartozók, szüleitek, nagyszüleitek saját élet-példájukra hivatkoztak, ti pedig úgy reagáltatok, hogy „akkor az lehetséges volt, ma nem”!

A 2014-es és 2015-ös püspöki szinódusokon alapos és színes kép rajzolódott ki az egész világ családjainak valóságáról. Az antropológiai-kulturális környezet változása hatással van az élet minden vetületére. Az egyre jobban elhatalmasodó individualizmus eltorzítja a családi köteleket, mert a családtagok saját vágyaikat abszolút értéknek tekintve csak saját magukkal törődnek. A birtoklás és az élvezet mérhetetlenül individualista kultúrája által keltett feszültségek türelmetlenséget és erőszakot szülnek a családokon belül. Ehhez járul hozzá a jelenlegi élet ritmusa, a stressz, a munka világa és a társadalom szerveződése. Ezek olyan kulturális tényezők, melyek veszélybe sodorják a tartós, hosszú távra szóló döntések lehetőségét. (vö. AL 32–33) Korunkban kockázatosnak látszik az egész életre szóló elköteleződés, ezért a családot átmeneti szállásnak tekintik, ahová az ember akkor tér be, amikor jónak látja; jogait számonkéri, de köteleseit vágyai és a körülmények változandósága szerint teljesíti. Összekeverik az igazi szabadságot azzal, hogy mindenki úgy ítélhet, ahogyan neki tetszik, mintha rajtunk, embereken túl nem léteznének igazságok, értékek, eligazító elvek, mintha minden egyenértékű volna és bármit meg kellene engedni. Ilyen körülmények között a házasság eszményét, amely magába foglalja a kizárólagosságot és a végleges elköteleződést, a körülményektől függő esetlegességek és a saját hajlamok szeszélyei végül lerombolják. A ma embere retteg a magánytól, az oltalom és hűség helyét keresi, ugyanakkor fél attól, hogy egy olyan kapcsolat fogságába essék, mely akadályozhatja a személyes törekvéseiben. (vö. AL 34)

Hogyan tudtok gyerekeiteknek abban segíteni, hogy álmaikból remények, reményeikből célok, a célokból pedig nem a hangulatok és ösztönök által befolyásolt elhatározások szülessenek, hogy tudjanak a jó, szép, igaz és a szent mellett elköteleződni?

„A család Isten képmása, Ő legmélyebb misztériumában nem magányosság, hanem család, mivel magában hordozza az atyaságot, a fiúságot és a család lényegét, vagyis a szeretetet. A házasság szentségében Krisztus, az Úr találkozik a házasulandó párral, és velük marad. Krisztus ugyanis, amikor emberré vált, magára vállalta az emberi szeretetet is, ezt megtisztítva és tökéletesítve Szentlelkével a házaspárnak ajándékozza, hogy egész életüket átjárhassa a hit, a remény és a szeretet. A házaspár így kapja meg a kegyelmet ahhoz, hogy Krisztus testét építse, azaz családdegyházzá váljon.” (AL 67)

„A házasság szentsége nem társadalmi szokás, üres szertartás, vagy egy elköteleződés pusztán külső jele. A szentség ajándék a társak megszentelésére és üdvösségére, és mivel kölcsönösen egymáshoz tartoznak, a szentségi jel révén valóban megjelenítik Krisztus és az Egyház kapcsolatát. A házasság hivatás, válasz arra a különleges meghívásra, hogy úgy éljék meg a házastársi szeretetet mint Krisztus és Egyház közötti szeretet jelét.”

Idézetek fel baráti, rokon körből olyan házasságokat, amelyeket valóban átjár a hit, a remény, a szeretet! Mi a titkuk?

„Az úgy kezdődött – válaszolt fia kérdésére az idős házaspár

férfi tagja –, hogy amikor először találkoztunk, szimpatikusnak találtuk egymást. Most már biztos vagyok benne, hogy ez nem volt véletlen. Az sem volt véletlen, hogy egyre többet találkoztunk, sokat beszélgettünk, és nagyon jól éreztük magunkat egymás társaságában. Ajándéknak éreztünk minden percet, amit együtt tölthettünk. Aztán lassan rájöttünk, hogy nemcsak a percek kaptak ajándékba, hanem egymást is. Ilyen ajándékot csak egyszer kaphat az ember életében, ezért fel kell tennie rá az életét. Azaz mindent úgy kell tennünk, hogy a kapcsolatunk napról napra szorosabb legyen, hogy egyre inkább egyek lehessünk.” „Mindig tudtuk – vette át a szót a feleség –, hogy nem vagyunk egyedül. Aki ezeket a »véletleneket« megrendezte, velünk van, és szeret minket. A mi szeretetünknek is növekednie kell. Sok minden történt velünk életünkben, de mindig mindenben a jót kerestük, és akár hiszitek, akár nem, meg is találtuk. Elég csak itt körülnézni: micsoda boldogság ennyi gyerek, unoka, meny és vő között itt lenni, és tudni, hogy bármi történik, a ti szeretetetekre mindig számíthatunk. Hát hogyan lennénk derűsek, nyugodtak, másoknak segíteni akarók! A szívem tele van hálával, örömmel, de legfőképpen szeretettel.”

Bíró László családreferens püspök